

musik til bånd og film til videobånd. Fremskridtspartiet har principielt intet at indvende mod en sådan kopiering, uanset hvilket omfang den har. Imidlertid er det Fremskridtspartiets opfattelse, at kopieringen ikke udgør en brøkdæl af det, forslagsstillerne bygger dette absurde lovforslag på.

Det urimelige forekommer derved, at den afgift, der skal opkræves, overhovedet ikke kommer til at tilgå de kunstnere, hvis produkter i givet fald bliver kopieret. Når f.eks. unge mennesker køber plader eller CD'er og overspiller disse til bånd for at afspille dem på walkman eller ghetto-blaster er det for størstedelens vedkommende de store udenlandske navne. Den afgift, som skal opkræves, vil aldrig tilgå en Michael Jackson, en Frank Zappa eller en M.C. Hammer, men derimod til alverdens såkaldt trængende inden for området. Det er umoralsk og på alle andre måder urimeligt – selv hvis man er tilhænger af det forældede begreb ophavsret.

Ud over det usaglige og urimelige er lovforslaget også uadministrerbart, grænsehandelskabende, butiksdødsfremkaldende, EF-stridigt, uigennemtænkt og rendyrket socialistisk ideologi.

Som det fremgår af udvalgsarbejdet, har Told- og Skattestyrelsen ikke mulighed for at styre opkrævningen – og godt for det. Derved får man igen en afgift, hvor de borgere, som med skatteministerens ord opfører sig »pænt« – dvs. betaler uden at pibe – bliver straffet. Derimod vil de borgere, som benytter smuthuller – og dermed ikke er »pæne« – slippe for afgifterne.

Den nye metode til gebyropkrævning er endnu mere betænkelig idet »private« organer inddrages i skatteopkrævning. Fremskridtspartiet håber i denne forbindelse, at Rigsrevisionen, Statsrevisoratet, Ombudsmanden eller andre vil underkende afgiften.

Parallelimport, hjemmesalg, postordresalg, salg på markedspladser osv. er bare nogle få af de tusinde af muligheder for omgåelse af afgiften. Fremskridtspartiet håber, danskernes opfindsomhed vil sejre afgiften ihjel.

Grænsehandelen, der som dokumenteret i kulturministerens svar på spørgsmål 29 faldt som følge af bortfald af en tidligere dansk videobåndafgift, vil opløse igen. Forskellen på 1987 og 1992 er endda, at EFs indre marked

vil være realiseret fra og med 1. januar 1993, og der findes ingen bestemmelser i toldreglerne om begrænsninger på antal bånd, der må hjemkøbes. Flertalspartierne vil dermed dræne den danske statskasse for moms af denne nye grænsehandelsomsætning og derudover stjæle brødet ud af munden på danske detailhandlende.

Som deputationer i udvalget har beskrevet, så benyttes tilbud på video- eller lyd bånd som trækplaster for at få kundeflow i radiobutikker m.v. Når der ikke længere er dette flow, vil butikkerne samlet miste omsætning langt større end bortfaldet af båndsalget. Flertalspartierne vil dermed skulle påtage sig ansvaret for mange butiksdødsfald. Der er endda ikke bare tale om uagtsomt drab men grundigt planlagt mord på disse butikker. Alle advarselslamper er tændt!

Lovforslaget er ganske givet EF-stridigt og Fremskridtspartiet håber, at EF-Kommissionen og/eller EF-Domstolen vil afvise denne nye afgift og erklære den EF-stridig. Fremskridtspartiet håber på en hurtig og resolut afvisning fra EFs side, således at det danske desperado-flertal bliver stoppet af EF.

Lovforslaget er meget uigennemtænkt. Først fremsætter man et lovforslag. Derefter vælger man under betænkningsafgivelsen at ændre hele forudsætningsgrundlaget for lovforslaget, og endelig vælger man at overhøre advarsler om, at det vil gå galt. Det er et skoleeksempel på, hvordan love på hovsavis uprofessionelt bliver til. Fremskridtspartiet skal allerede nu forudsige, at loven om kort tid må revideres for at blive tilpasset virkeligheden. Det ulyksalige er så blot de mange ofre, de tusinder af sagesløse borgere, som af flertallet nu skal have en ekstra piskesnert over nakken, fordi et treklover af partier igen skal køre ideologisk kamikazepolitik med det danske samfund.

De tre partier Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre gennemfører dette forslag i ond tro. Alle har advaret, lige fra ministerier, branchen, til enkeltpersoner og andre partier. Når flertallet alligevel vælger at gennemtvunge vedtagelse af lovforslaget, er der ikke længere tale om demokrati, men derimod flertalstyranni. Der er tale om et ideologisk felttog, hvor alle saglige, veldokumenterede og rimelige argumenter overhøres blot for at ride en usaglig kæphest.